

## ΟΙ ΔΥΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Να, ε' ενα δείγμα εύλογιτότατο για να ιδούν οι άναγνώστες μας πώς ή μετάφραση του «Δόν Κιχώτη» από το μακαρίτη Σκυλίτη, που ό κ. Φ. Π. της «Πολιτείας» τή χωραχτήρισε «άξιόλογη», έχει πολύ μαζονή συγγένεια με το Ισπανικό πρωτότυπο: Μιά σελίδα άλάκερη του «Δόν Κιχώτη» που τυπώνεται στο σημερινό φύλλο, από την άρχή δηλ. του Δεύτερου Βιβλίου ίσαμε τον παράγραφο που άρχίζει: «Μιά μέρα που βρισκόμουνα στην άγορά του Τολέδου κτλ.», συνοψίζεται από το μακαρίτη Σκυλίτη σ' ένα μόνο παράγραφο, τον ακόλουθο:

«Έβλεπα τίνι τρόπο ό συγγραφεύς του περιέργου τουτονι διηγήματος ήναγκάσθη, εν έλλείψει άλλων χειρογράφων, να παραιτήση τον έσπότην μιας παλαιόντα με τον Βισκαϊώτην. Η διάκοπή αυτή, μόλις άρξαμένου του ποιήματος, μ' έπροξένει λύπην πολλήν. Δέν εμπόρουν να παρηγορηθώ, ότι εις ήρωος τόσοσιν άξιουσάτωσιν, όσων ό Δόν Κιχώτης, έστερηθή ιστοριογράφων, ενφ' πλήθος άλλων έσποτών, περι όν ουδέεις φροντίζει, εύοιζαν και δύο και τρεις τοιούτους, εκθέτοντας μάλλιστα ήμιν αναλήτως και τās ελαχίστας άνοισίας των. Συμπεραίνων εν τίνων νεωτάτων συγγραμμάτων της βιβλιοθήκης του Δόν Κιχώτου, ότι αυτός ό άνθρωπος δέν πρέπει να έζησε πολύ πρό της παρούσης έποχής, διέσωξα πάντοτε έλπίδα τινά να εύρω, εις την Μάγνην τουλάχιστον, παραδόσεις τινάς άλανθάστους περι ενός ήρωος, του όποιου ή ζωή άφιερώθη εις την ύψηλήν επαγγελίαν του μάχεσθαι υπέρ της τιμής πάσης ώρας. Έλεγα ότι και μόνη ή εγνωσμένη σπέπει να διετήρησε την μνήμην του Δόν Κιχώτου διά και πιστεύω, ότι θέλει με χρεωστέη ή οικουμένη χάριν τινά, επειδή κατώρθωσα τέλος ν' ανακαλύψω την συνέχειαν της θαυμαστής ιστορίας του, και τοίτο ως εκ τής τινός άληθώς άπροσοδοκίτου».

Έτσι, όσοι έχουνε διαβάσει τή μετάφραση του Σκυλίτη, διαβάζοντας τώρα τή δική μας μετάφραση, δέ διαβάζουν το ίδιο βιβλίο, μεταφρασμένο στη δημοτική, αλλά εντ' άλλο, καινούριο βιβλίο, που τόγραψε ό Καρθαίντς και που το μεταφράζει με όλη την απαιτημένη εύλάβεια σ' ένα άριστοόργημα, ό Καρθαίντς.

## ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ \* Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ

Φύλατε Ταγκόπουλε,

Στο σπίτι μου παρακολουθούνε όλοι τή μετάφραση του Δόν Κιχώτη που δημοσιεύεις εις το «Νουμά» και είναι όλοι ένθουσιασμένοι. Σου τό γράφω αυτό, γιατί στο σπίτι μου, και από την υπηρέτηιά μου μέχρι της μακαρίτης κόρης μου είναι όλοι φίλαναγνώσται, είναι ή πρώτη φορά που συμφωνούν όλοι τους πέρα-πέρα για κάτι τι φιλολογικόν ή καλλιτεχνικόν. Φτάνει να σου πάλ ότι για τό Λάπτα παρ' όλιγο να πέση ξύλο μεταξύ τους για τή μεγάλη άσυμφωνία τους!

Σου τό γράφω δέ αυτό, όχι για να ρεκλαμάρω τή μετάφραση του κ. Καρθαίνου, ως μπορούσε πολύ καλά να υποθέση κανένας, αλλά για να ρεκλαμάρω το σπίτι μου — όποιος γάρ δέν παινέση το σπίτι του κτλ. — που εύρέθη σύμφωνο για ένα μεγάλο φιλολογικό γεγονός. Διότι ή μετάφραση που δημοσιεύεις του άρι-

στουργήματος του Σερβαντές, είναι πράγματι μεγάλο φιλολογικό γεγονός. Έως τώρα όλοι μας ένθουσιάζαμε — γιατί να τό κρύβουμε; — εις τήν μετάφραση του μακαρίτη Σκυλίτη, όλοι μας είχαμε ένθουσιασθή, όλοι μας διασκεδάσαμε. Έγώ τουλάχιστον τήν έδιάβασα τρεις φορές. Ένόμιζα ότι αυτός ήταν ό Δόν Κιχώτης, όπως τό ένόμιζε και ό Σκυλίτης που δέν ήξερεν Ισπανικά! Σήμερα ό Καρθαίνος μάς άνοιξε τά μάτια. Χωρίς λοιπόν να βρω τον Σκυλίτη που μάς έδωσε ότι μπορούσεν ό μακαρίτης, θέλω να διακηρύξω διά του Νουμά την εγνωμοσύνη προς τον κ. Καρθαίνον, τον όποιον, — δυστυχώς — ούτε έξ ύψεως γνωρίζω καν, διά τις ώραίες στιγμές που χαρίζει κάθε Σαββατόβραδο στο σπίτι μου.

Μέ πολλή άγάπη

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

V. Γ'. — πρό ήμερών διά συστημένης μου έπιστολής παρεπονήθηνα προς τήν διεκπεραίωση του Νουμά. ότι τό φύλλον δέν μου έρχεται τακτικά. Η διεκπεραίωση μου απήντησε ότι φταίει τό Ταχυδρομείον! Προσθές όμως ανέκαλύψα ότι τό Ταχυδρομείον είναι εν τάξει και ό μόνος φταίστης είναι ή υπηρέτηιά μου, ή όποία κατακρατεί τον Νουμά και τον στέλνει κρυφά εις τό χωριό της, προς τον πατέρα της! Δέν νομίζεις πώς ή κλοπή αυτή — και είναι ή μόνη που διαπράττει τό φιλότιμο κορίτσι — είναι ή μεγαλύτερη ογκλάμα διά τό έργον του κ. Καρθαίνου;

Ο Έδρος

## ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

Ένα άλαφρό τρεμουλιασμα στα λούλουδα, στα φύλλα, σαν κάτι να τους προμηναίει τον άγριο τό βοριά, σ' όλη τήν πλώση όλόγυρα βοιθη μ' άνάτριχίλα, μαύρα, θαμπά τά σύγνεφα, βαριά.

Χοντροές οι στάλες της βροχής και τάγριο τό χαλάι — δέν είναι Άπριλή χάρδεμα, μήτε ενός Μάη θροσιά — τό πρωτοβροχι! Ένας λυγμός στα στήθια μου σπαράζει και στην καρδιά μου βόσκει ή άπελπισία.

Τό πρωτοβροχι! μέσα μου τό κρύο τό πρώτο νοιώθω, σαν να μαδών οι έλπίδες μου στον άνεμο μιά - μιά και αν φτερουγίζει ή ένδύμηση στην άνοιξη με πόθο, στο κρύο τάγερνι τρέμει ή καλαμιά.

Τό πρωτοβροχι, άλλίμονο! - μνήν περιμένεις πάλι τό καλοκαίρι; ένόργισε στού χρόνου τή σπηλιά - τό πρωτοβροχι της ζωής, στής νεότης τήν άγκάλη! Μήν καρτεράς γλυκά τραγούδια πιά!

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

Ο Ψυχάρης. Όπου Ίδέα υπάρχει, θα υπάρχη και άξιοπρέπεια, καλή γνώμη, και λευτεριά και άνδραπισμός.

Παλαμάς